

תת"ע 15118/02/20 - מדינת ישראל נגד ניסן-ישראל אפרהימי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 15118-02-20 מדינת ישראל נ' ניסן-ישראל אפרהימי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ זרה

נגד

ניסן-ישראל אפרהימי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 24.10.19, הודעת תשלום קנס בגין כניסה לצומת לא פנוי (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 65 לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "זה לא נכון, הצומת היה פנוי. נסעתי אחרי אוטובוס אבל פתאום הגיע אוטובוס אחר שנכנס ונעצר לא בתחנה אלא בנתיב והוא חסם את הכביש. אלמלא האוטובוס הזה, התנועה זרמה".

ביום 9.11.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ רקאן חסן, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטון ממצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 24.10.19, בסמוך לשעה 16:12, נהג הנאשם ברכב בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום, יצא במחלף גהה ובהגיעו לצומת עם רחוב ז'בוטינסקי, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא פונה שמאלה ונכנס לצומת שלא היה פנוי, בשל עומס תנועה בכל נתיבי הנסיעה ובשל כך, נעצר וחסם את דרכם של כלי רכב שנסעו בנתיבים הימני והאמצעי ברחוב ז'בוטינסקי, מכיוון מערב לכיוון מזרח.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "תגובה ראשונית- אני הייתי השלישי בתור והיה לי ירוק. תגובה משנית- הייתי השלישי נכנסתי לצומת פנויה כתוצאה מעומס ברחוב ז'בוטינסקי נעצרתי לשנייה את הנתיב השלישי לשנייה. העמדתי על מעבר החצייה ועל זה הוחלט לתת לי דו"ח".

ב-ת/2 ניתן היה לראות את המתואר בעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 12-16.

העד נחקר והשיב כי הנאשם חסם שני נתיבי נסיעה, כאשר נכנס לצומת וכי הסביר לו את מהות העבירה, כאשר עצר אותו.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור וכאשר הגיע לצומת, היה השלישי בטור כלי הרכב, התנועה זרמה והוא לא חסם כלי רכב אחרים.

הנאשם נשאל והשיב כי אמר לעד כי הוא צודק, כי הוא לא רגיל להיתקל עם שוטרים. בהמשך לתשובתו, מסר הנאשם כי "במציאות הנוכחית שנעצרה התנועה, אני כן חסמתי את התנועה".

לשאלת בית המשפט, אישר הנאשם כי לא ניתן לראות ב-ת/2 את האוטובוסים אליהם התייחס בדבריו במועד ההקראה, כמי שחסמו את התנועה באופן מפתיע.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את מקום עמידתו, תיאר את מצב התנועה ואופן נסיעת הנאשם. העד פירט את מהות הפרעה שהיווה רכב הנאשם, בכניסתו לצומת.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין וזאת בלשון המעטה. הנאשם טען כי כאשר נכנס לצומת, נסע אחרי אוטובוס, שנעצר בגלל אוטובוס אחר ושניהם חסמו את הצומת. בתיעוד ת/2, לא ניתן לראות כל תימוכין לגרסה זו, להיפך, אין שום אוטובוס לפני הנאשם או בכלל בצומת, במועד העבירה.

4. הנאשם טען תחילה כי לא חסם כלי רכב אחרים, אך בהמשך חקירתו הנגדית, הודה למעשה בעבירה ומסר כי אכן חסם את התנועה. בסיכומיו, טען כי לא עשה זאת בכוונה, אך ברי, כי אין כל משמעות להעדר כוונה מצדו של הנאשם ודי בהתקיים היסוד העובדתי, כדי להביא להרשעתו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"א, 07 דצמבר 2020, במעמד המאשימה בלבד.